

Daniels bok - nummer ett hundre og åttitre

Den evige grunnvoll: Kristus i den profetiske historie og den troendes tro

Jeff Pippenger

2024-04-13

«Den sannhet som Peter hadde bekjent, er grunnvollen for den troendes tro. Det er den som Kristus selv har erklært å være evig liv.» Denne «sannheten» identifiserte to aspekter ved Kristus. Det første var at Kristus er et element i den profetiske historie. Veimerkene som representerer den profetiske histories begivenheter, representerer Kristus. Hans tilknytning til begivenhetene identifiserer den profetiske veimerkets hellighet og gir logikken for at Søster White så ofte sa at vi må vokte veimerkene, for disse veimerkene representerer Jesus Kristus. Veimerket som representerte prøvelsestemaet på Kristi tid, var hans dåp, og det stod i samsvar med andre begivenheter i de hellige reformlinjer, kjennetegnet ved nedstigningen av et guddommelig symbol.

I Moses' reformlinje steg guddommen ned og tok bolig i en brennende busk, et symbol på Skaperen forent med skapningen. I reformlinjen ved slutten av de sytti årene steg Mikael ned for å gi Kyros kraft til å gå videre med det første dekretet, og samtidig ble Daniel forvandlet til Kristi bilde. I Kristi reformlinje steg Den Hellige Ånd ned i en dues skikkelse for å salve Guds Sønn, symbolet på guddommen forent med menneskeheten. I den millerittiske historien var engelen som steg ned den 11. august 1840 «ingen ringere person enn Jesus Kristus», som steg ned med en liten bok som skulle etes, og Han var den lille boken. Der viste Han at foreningen av guddommen med menneskeheten fullbyrdes ved å ete og drikke Kjødet og Blodet fra Himmels Brød.

Den hellige historie er hellig fordi den legemliggjøres ved Kristi nærvær. Forutsigelsene i Guds Ord som identifiserer framtidige hendelser, er Jesus Kristus, for Han er «Ordet». Når disse forutsigelsene oppfylles i historien, representerer hendelsene oppfyllelsen av Hans Ord, og Hans Ord er sannhet. Det er Hans Ord som framsetter forutsigelsen, og det er Hans Ord som blir oppfylt når hendelsen inntreffer, slik at det både ved begynnelsen og ved enden er Jesus Kristus, for Han er Alfa og Omega. Derfor, da Peter forkyste at Jesus var Kristus og den levende Guds Sønn, identifiserte han et veimerke som var Jesus Kristus og et veimerke som når sin fullkomne oppfyllelse i de siste dager. 11. september 2001 var Kristi fullkomne oppfyllelse.

Å forkaste den profetiske oppfyllelsen av 11. september 2001 er å forkaste Kristus, den levende Guds Sønn. Denne sannheten, uttrykt av Peter, var «grunnvollen for den troendes tro», og den 11. september 2001 ledet Kristus sitt siste-tids folk tilbake til Jeremias «gamle stier», som representerer «grunnvollene» for bevegelsen knyttet til den første og den tredje engels budskap. Peter representerte de hundre og førtifire tusen, som blir beseglet i den perioden da de fire englene holder de fire vindene tilbake. Beseglingstiden er en bestemt profetisk periode, som begynner 11. september 2001 og ender ved den snart kommende søndagsloven. Jesus illustrerer alltid slutten på en ting ved begynnelsen på en ting.

Ved begynnelsen av beseglingstiden steg engelen i Åpenbaringen atten ned, slik Den Hellige Ånd hadde gjort ved dåpen, og den engelen var «ingen ringere enn Jesus Kristus», for engelen som steg ned for å opplyse jorden med sin herlighet i Miller-bevegelsens historie, var «ingen ringere enn Jesus Kristus». Ved den snart kommende søndagsloven stiger «ingen ringere enn Jesus Kristus» ned igjen og frembærer det andre av de to budskapene i Åpenbaringen atten, idet Han kaller sin andre hjord ut av Babylon. Midt i beseglingstidens periode steg en engel ned, slik den andre engelen steg ned den 19. april 1844, ved den første skuffelsen i Miller-bevegelsen.

Mellom den andre engelens ankomst og den tredje engelens ankomst den 22. oktober 1844 ble mange engler sendt for å gi den andre engelen større kraft idet Midnattsropets budskap kom. Når Søster White omtaler historien om da disse englene kom i den millerittiske bevegelsens historie, forteller hun oss at de som forkastet disse budskapene, hadde korsfestet Kristus like sikkert som jødene korsfestet Kristus.

«Jeg så at slik jødene korsfestet Jesus, slik hadde de navnkristne kirkene korsfestet disse budskapene, og derfor har de ingen kunnskap om veien inn i det aller helligste, og de kan ikke nyte godt av Jesu forbønn der.» Early Writings, 261.

Budskapene som fremstilles ved englene, representerer, når de forkastes, Kristi korsfestelse, for Han legemliggjør budskapene og deres historiske oppfyllelse. Den 18. juli 2020 steg «ingen ringere enn Jesus Kristus» ned, og markerte den første skuffelsen og begynnelsen på ventetiden. Slått i hjel på gatene skulle de døde, tørre ben i Hans endetidsfolk vekkes ved å høre den eneste røst som kan føre mennesker tilbake til livet.

Sannelig, sannelig sier jeg eder: Den time kommer, ja, er nå, da de døde skal høre Guds Sønns røst, og de som hører, skal leve. For likesom Faderen har liv i seg selv, således har han også gitt Sønnen å ha liv i seg selv. Og han har gitt ham myndighet til også å holde dom, fordi han er Menneskesønnen. Undres ikke over dette; for den time kommer da alle de som er i gravene, skal høre hans røst, og de skal komme frem: de som har gjort det gode, til livets oppstandelse, men de som har gjort det onde, til dommens oppstandelse. Johannes 5:25–29.

I juli 2023 kalte Hans røst de døde, tørre ben til liv, og Alfa og Omega gjentok da begynnelsen på beseglingstiden, for juli 2023 markerer avslutningsperioden for beseglingstiden. Hans folk ble da igjen kalt tilbake til Jeremias gamle stier, til grunnvollene i den millerittiske historien. Det grunnleggende budskapet ved millerittenes begynnelse og avslutning var den millerittiske historiens første og siste budskap, som var «de syv tider» i Tredje Mosebok kapittel tjueseks.

I juli 2023 ble Guds siste-dags-folk på ny befalt å ta den lille boken og ete den. Idet de eter den lille boken, blir de deretter prøvet for å se om de vil anerkjenne budskapet om det tredje Ve i Åpenbaringen kapittel ni (tidender fra øst) og budskapet i Daniel kapittel elleve (tidender fra nord). Denne prøvingsprosessen leder dem til vers tretten til femten i Daniel kapittel elleve, som er slaget ved Panium, som er Cæsarea Filippi, og som er budskapet om Midnattsropet, hvor de to klasser som har hørt hans røst, blir åpenbart: den ene klasse, «de som har gjort det gode, til livets oppstandelse; og de som har gjort det onde, til dommens oppstandelse.»

Det finnes tre røster i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen, og de er alle røsten til «ingen ringere enn Jesus Kristus». Den første røsten i Åpenbaringen atten lød da de store bygningene i New York City ble lagt i ruiner ved et berøring fra Gud. Den andre røsten er røsten til Mikael, overengelen, som kaller de døde ut av gravene deres. Den tredje røsten er den andre røsten i Åpenbaringen kapittel atten, som kaller Hans andre hjord ut av Babylon i timen for det «store jordskjelv» i Åpenbaringen kapittel elleve. Den fullkomne oppfyllelse av Peters bekjennelse i Cæsarea Filippi finner sted når Kristus leder sitt folk i de siste dager til «den delen av Daniels profeti som angår de siste dager».

Panium i vers tretten til femten i Daniel elleve er den «delen» av Daniels profeti som ble forseglet, og som identifiserer budskapet om Midnattsropet. Panium er Exeter-leirmøtet i august 1844; det er en historie som oppfylles i Donald Trumps andre periode, og det er det profetiske budskapet som preger Guds segl på pannene til de hundre og førtifire tusen. Versene vi nå studerer, er meget hellig grunn.

Den sannheten som Peter hadde bekjent, er grunnvullen for den troendes tro. Det er den som Kristus selv har erklært å være evig liv. Men besittelsen av denne kunnskap gav intet grunnlag for selvforherligelse. Det var ikke ved noen visdom eller godhet hos ham selv at den var blitt åpenbart for Peter. Aldri kan mennesket av seg selv nå fram til kunnskap om det guddommelige. «Den er høy som himmelen; hva kan du gjøre? dypere enn dødsriket; hva kan du vite?» Job 11:8. Bare barnekårsånden kan åpenbare for oss Guds dype ting, som «intet øye har sett og intet øre hørt, og som ikke er steget opp i noe menneskehjerte». «Men Gud har åpenbart det for oss ved sin Ånd; for Ånden ransaker alle ting, ja, Guds dybder.» 1 Korinterbrev 2:9, 10. «Herrens fortrolighet er for dem som frykter ham,» og det at Peter erkjente Kristi herlighet, var et bevis på at han hadde vært «opplært av Gud». Salme 25:14; Johannes 6:45. Å, sannelig, «salig er du, Simon Barjona; for kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg.»

«Jesus fortsatte: ‘Og jeg sier også til deg at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge Min menighet; og dødsrikets porter skal ikke få makt over den.’ Ordet Peter betyr en stein, — en rullende stein. Peter var ikke klippen som menigheten ble grunnlagt på. Dødsrikets porter fikk makt over ham da han fornektet sin Herre med bannskap og eder. Menigheten ble bygget på Én som dødsrikets porter ikke kunne få makt over.» Slektenes håp, 413

Budskapet Kristus fremholdt for sine disipler i Cæsarea Filippi, var og er midnattsropets budskap, og det er plassert innenfor rammen av en åndelig krig mellom den greske guden Pan, hvis tempel ble kalt «helvetes porter», og de to frafalne hornene på jorddyret. Makkabeerne var Guds frafalne folk, som bekjente seg til å være forsvarerne av Guds menighet, idet de førte krig mot grekernes religion. De identifiserte seg som både de religiøse og politiske lederne. De representerer den frafalne protestantismen hos de falne kirkene som, sammen med De forente staters regjering, nå danner et bilde av dyret og fører krig mot globalistenes religion med woke-ismen og Moder Jord. De frafalne hornene seirer i sin kamp med globalismens religiøse og politiske elementer, og samtidig blir det sanne protestantiske horn rensket ved borttagelsen av de siste levninger av de uforstandige jomfruer, før det blir løftet opp som et banner ved det «store jordskjelv» i den snart

kommende søndagsloven.

Den delen av profetien i Daniels bok som angår de siste dager, som også er Jesu Kristi åpenbaring og er budskapet i midnattsropet, blir åpnet av Løven av Judas stamme i Cæsarea Filippi, som er Panium. Den blir åpnet midt under krigføringen mellom det ateistiske dyret fra avgrunnen og republikanismens horn, som begynte å egge opp dette dyret i 2015, og mot protestantismens ekte horn, som nå blir oppreist igjen som en mektig hær.

Sannheten som Peter bekjente, representerer veimerket 11. september 2001, og også at Kristus er den levende Guds Sønn. Sannheten om det som blir representert ved at Jesus er Guds Sønn, er en prøvende sannhet, like visst som spørsmålet om hvorvidt Jesus var Messias eller ikke, var det på Peters tid. Forkynnelsen av at Jesus er Guds Sønn, representerer alt som var blitt åpenbart om hvem Sønnen er. Den representerer ikke bare at Han var Guds Sønn, men også at Han var menneskesønnen. Det er sannheten om inkarnasjonen av guddom inn i menneskelighet, som er selve det verk som blir fullbyrdet i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen. Sannheten om «inkarnasjonen» er sannheten ved enden, som ble forbildet ved sannheten om «sabbaten» i begynnelsen.

22. oktober 1844 markerte den tredje engels ankomst. Når en engel ankommer, blir en særlig sannhet, tilpasset den tidsperiode hvor sannheten blir avseglet, åpnet av Løven av Judas stamme, og denne sannheten prøver deretter den generasjon hvor den blir åpnet. Den 22. oktober 1844 ble sannhetene knyttet til Kristi gjerning, han som plutselig kom til det tempel han hadde reist i de førtiseks årene fra 1798 til 1844, åpenbart. Kristi domsgjerning, Guds lov, hans rolle som Yppersteprest, spørsmålet om dyrets merke og beseglingen av de hundre og førtifire tusen ble alle åpnet. Søster White fikk se at det blant disse sannhetene var én sannhet som Alfa og Omega identifiserte i et særlig lys.

«Jeg ble fylt av undring da jeg så det fjerde bud midt i selve sentrum av de ti bud, med en mild lysglorie som omga det. Engelen sa: «Det er det eneste av de ti som angir den levende Gud, han som skapte himmelen og jorden og alle ting som er deri. Da jordens grunnvoller ble lagt, da ble også sabbatens grunnvoll lagt.»» Testimonies, bind 1, 75.

Beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen var kommet, men den skulle bli forsinket ved opprøret i 1863. Den 11. september 2001 begynte beseglingsprosessen da Kristus, fremstilt som den mektige engelen i Åpenbaringen kapittel atten, steg ned med en skjult bok i sin hånd, som Guds folk i de siste dager skulle ete. Alfa og Omega fremstiller alltid enden ved begynnelsen, så i de siste dager var det en annen sannhet som ble satt i et særlig lys, og den var direkte forbundet med sabbatssannheten som ble fremhevet første gang Kristus forsøkte å besegle de hundre og førtifire tusen.

Tiden er kommet for at Daniel skal stå fram i sin lodd. Tiden er kommet for at lyset som ble gitt ham, skal gå ut til verden som aldri før. Dersom de som Herren har gjort så mye for, vil vandre i lyset, vil deres kunnskap om Kristus og profetiene som angår ham, bli sterkt økt etter hvert som de nærmer seg avslutningen på denne jordens historie.

«De som har samfunn med Gud, vandrer i Rettferdighetens sols lys. De vanærer ikke sin Forløser ved å forderve sin vei for Gud. Himmelsk lys skinner over dem. De er av uendelig verdi i Guds øyne, for de er ett med Kristus. For dem er Guds ord av overmåte stor skjønnhet og herlighet. De ser dets betydning. Sannheten blir åpenbart for dem. Læren om inkarnasjonen er omgitt av en mild glans. De ser at Skriften er nøkkelen som åpner alle mysterier og løser alle vanskeligheter. De som har vært uvillige til å ta imot lyset og vandre i lyset, vil ikke være i stand til å forstå gudsfryktens mysterium, men de som ikke har nølt med å ta opp korset og følge Jesus, vil se lys i Guds lys.» Manuscript Releases, nummer 21, 406, 407.

Læren om inkarnasjonen er sannheten om at guddommelighet forenet med menneskelighet ikke synder, og tegnet på dem som har nådd denne erfaringen i de siste dager, er sabbaten.

Og dessuten gav jeg dem mine sabbater, til et tegn mellom meg og dem, for at de skulle kjenne at jeg er Herren, som helliger dem. Esekiel 20:12.

De hundre og førtifire tusen blir beseglet for evigheten, og beseglingsprosessen identifiserer et kort tidsrom ved slutten av beseglingsprosessen, like før søndagsloven, når seglet blir innpreget. I dette korte tidsrommet blir guddommelighet forent med menneskelighet, for alltid.

«Hva gjør dere, brødre, i det store forberedelsesverk? De som forener seg med verden, mottar verdens preg og forbereder seg til dyrets merke. De som mistror seg selv, som ydmyker seg for Gud og renser sine sjeler ved å adlyde sannheten, de mottar det himmelske preg og forbereder seg til Guds segl i sine panner. Når forordningen går ut og stempelet blir satt på, skal deres karakter forbli ren og plettfri i all evighet.»

«Nå er tiden inne til å forberede seg. Guds segl vil aldri bli satt på pannen til en uren mann eller kvinne. Det vil aldri bli satt på pannen til den ærgjerrige, verdenselskende mann eller kvinne. Det vil aldri bli satt på pannen til menn eller kvinner med falske tunger eller svikefulle hjerter. Alle som mottar seglet, må være uten lyte for Gud — kandidater for himmelen. Gå fremover, mine brødre og søstre. Jeg kan bare skrive kort om disse punktene på dette tidspunkt, idet jeg kun gjør dere oppmerksomme på nødvendigheten av forberedelse. Gransk Skriftene for dere selv, så dere kan forstå den fryktingytende alvor i den nåværende time.» Testimonies, bind 5, 216.

Det foregående avsnittet kunne antyde at seglet blir påtrykt ved søndagsloven, men dette er ikke tilfelle. Søster White er tydelig på at søndagsloven er en stor krise, og hun lærer også klart at karakter åpenbares i en krise, men aldri utvikles i en krise. Seglet blir påtrykt ved søndagsloven i den forstand at det da blir synlig, for de som da har seglet, blir løftet opp som et banner. Seglet blir påtrykt i løpet av en kort tidsperiode, like før nådetiden avsluttes, og for sabbatsholdere avsluttes nådetiden ved søndagsloven. Beseglingen begynte den 11. september 2001, og ingen mottok da Guds segl, for slik det ble illustrert i tidsperioden etter 22. oktober 1844, skulle det først være en prøvelsesprosess.

I enhver reformbevegelse begynner en prøvelsesprosess når det guddommelige symbolet stiger ned for å gi kraft til det budskapet som ble avseglet ved endens tid. Da Mikael steg ned for å gi Kyros kraft til å gå videre med det første dekretet, ble jødene da prøvet med hensyn til om de ville forlate

det hjemmet de hadde bodd i de foregående sytti år og vende tilbake til en ødelagt by og gjenoppbygge den. Da Den Hellige Ånd steg ned ved Kristi dåp, ble jødene prøvet i spørsmålet om Messias. Da den veldige engelen i Åpenbaringen ti steg ned den 11. august 1840, ble den generasjonen prøvet på om de ville ete den lille boken, og alt det den lille boken representerte.

En prøvelsesprosess begynte den 11. august 1840 og frembrakte to klasser av tilbedere, og den klassen som fulgte Lammet inn i Det aller helligste, var kandidater til å være blant de hundre og førtifire tusen. Den siste prøven for den generasjonen, som ikke bestod prøvelsesprosessen, begynte med ankomsten av økt lys over de «sju tider» i Tredje Mosebok tjuseks. Fra 1856 til 1863 markerte Laodikea-budskapet en siste tidsperiode innenfor den perioden som begynte med den tredje engelens ankomst den 22. oktober 1844. Denne tidsperioden er fremstilt ved vers tretten til femten i Daniel kapittel elleve.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Alt er blitt til ved ham, og uten ham er ikke noe blitt til av alt som er blitt til. I ham var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket tok ikke imot det.» «Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss, (og vi skuet hans herlighet, en herlighet som den Enbårne har fra Faderen,) full av nåde og sannhet» (Johannes 1:1–5, 14).

«Dette kapitlet skildrer karakteren av og betydningen av Kristi verk. Som en som forstår sitt emne, tilskriver Johannes all makt til Kristus og taler om Hans storhet og majestet. Han lar guddommelige stråler av dyrebare sannhet lyse fram, som lys fra solen. Han fremstiller Kristus som den eneste Mellommann mellom Gud og menneskeheten.

Læren om Kristi inkarnasjon i menneskelig kjød er et mysterium, «det mysterium som har vært skjult fra evigheter og fra slekter» (Kolosserne 1:26). Det er gudsfryktens store og dype mysterium. «Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss» (Johannes 1:14). Kristus tok på seg menneskelig natur, en natur som var ringere enn hans himmelske natur. Intet viser Guds vidunderlige nedlatenhet slik som dette. Han «elsket verden så høyt at han ga sin enbårne Sønn» (Johannes 3:16). Johannes fremstiller dette vidunderlige emnet med en slik enkelhet at alle kan fatte de tankene som legges frem, og bli opplyst.

«Kristus lot ikke bare som om han tok menneskelig natur; Han tok den i sannhet. Han eide i virkeligheten menneskelig natur. 'Ettersom barna har del i kjøtt og blod, fikk også han selv på lignende vis del i det samme' (Hebreerne 2:14). Han var Marias sønn; Han var av Davids ætt etter menneskelig avstamning. Han blir erklært å være et menneske, ja, mennesket Kristus Jesus. 'Denne mann,' skriver Paulus, 'ble aktet verdig til større herlighet enn Moses, ettersom han som har bygget huset, har større ære enn huset' (Hebreerne 3:3).»

«Men mens Guds Ord taler om Kristi menneskelighet mens Han var her på jorden, taler det også bestemt om Hans pre-eksistens. Ordet eksisterte som et guddommelig vesen, ja, som Guds evige Sønn, i forening og ett med sin Far. Fra evighet av var Han paktens Mellommann, den i hvem alle jordens nasjoner, både jøder og hedninger, dersom de tok imot Ham, skulle bli velsignet. 'Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud' (Joh 1,1). Før mennesker eller engler ble

skapt, var Ordet hos Gud, og var Gud.»

Verden ble skapt ved ham, «og uten ham ble ikke noe til av alt det som er blitt til» (Johannes 1:3). Hvis Kristus skapte alle ting, eksisterte han før alle ting. Ordene som er talt om dette, er så avgjørende at ingen behøver å bli stående i tvil. Kristus var Gud i sitt vesen, og i den høyeste forstand. Han var hos Gud fra all evighet, Gud over alle, velsignet i all evighet.

«Herren Jesus Kristus, Guds guddommelige Sønn, eksisterte fra evighet av, en egen person, og dog ett med Faderen. Han var himmelens overveldende herlighet. Han var de himmelske intelligensers øverstkommanderende, og englenes tilbedende hyllest ble mottatt av Ham som Hans rett. Dette var ikke et ran av Gud. 'Herren eide meg ved begynnelsen av sin vei,' erklærer Han, 'før sine gjerninger i fordums tid. Fra evighet ble jeg innsatt, fra begynnelsen, før jorden var til. Da dypene ennå ikke var, ble jeg født fram, da det ennå ikke var kilder som flommet av vann. Før fjellene ble grunnfestet, før haugene ble jeg født fram; mens han ennå ikke hadde gjort jorden eller markene eller det øverste av verdens støv. Da han gjorde himlene i stand, var jeg der; da han trakk en sirkel over havdypets overflate' (Ordspråkene 8:22–27).»

«Det er lys og herlighet i sannheten om at Kristus var ett med Faderen før verdens grunnvoll ble lagt. Dette er lyset som skinner på et mørkt sted og gjør det strålende med guddommelig, opprinnelig herlighet. Denne sannheten, uendelig mystisk i seg selv, forklarer andre mystiske og ellers uforklarlige sannheter, samtidig som den er innhyllet i et lys som er utilnærmelig og ubegripelig.» Selected Messages, bok 1, 246–248.